

«Περιμένοντας τον Γκοντό»

Μαρία Κρύου

21/02/2019

Ο **Σάββας Στρούμπος** πειραματίζεται ανοιχτά με το έργο του Σάμιουελ Μπέκετ που καθόρισε το σύγχρονο θέατρο. Με την παράστασή του στρέφει το θέατρο ενάντια στο θέατρο, γυρίζοντας την πλάτη στην πεπατημένη, και καταφέρνει να εκφράσει με άμεσο τρόπο το αβάσταχτο κενό στη ζωή των ηρώων και των ανθρώπων εν γένει.

Ο Γκοντό είναι ο ήρωας που περισσότερο από οποιονδήποτε καταφέρνει να εμψυχήσει στον θεατή το αίσθημα της αναμονής. Ο Εστραγκόν και ο Βλαντιμίρ έχουν την υπομονή να περιμένουν τον Γκοντό έξω από τα όρια του χρόνου. Κάθε τόσο αναγγέλλουν ότι ο κ. Γκοντό δεν θα έρθει σήμερα, αλλά οπωσδήποτε αύριο. Και όσο η συζήτησή τους επαναλαμβάνεται και η αναμονή ανατροφοδοτείται από την ελπίδα, καθένας από εμάς βρίσκει δικά του κομμάτια μέσα στο έργο, κάνει μια προσωπική, εσωτερική περιπλάνηση για τη συνειδητοποίηση των εννοιών της ανυπαρξίας, του λογικού και του παραλόγου. Τη μονοτονία του «μη κόσμου» του Εστραγκόν και του Βλαντιμίρ, που είναι στοιχειωμένος από την έλλειψη νοήματος, διαταράσσει η άφιξη του Πότζο και του Λάκι, δύο τύπων που φέρουν την αδιαίρετη συνύπαρξη εκμεταλλευτή κι εκμεταλλευόμενου. Με την παρουσία τους χρωματίζουν αυτήν την αλληγορία γύρω από τη διαρκή ματαίωση της έλευσης ενός αμφισβητούμενου θεού, στην οποία στηρίζουν όλες τις ελπίδες τους.

Ο **Σάββας Στρούμπος** γέμισε τη σκηνή με υποκείμενα και την άδειασε από αντικείμενα με τρόπο τέτοιο, που οι ηθοποιοί μοιάζουν με ζωντανά γλυπτά. Οι ψίθυροί τους δυναμώνουν και γίνονται κραυγές και ο καγχασμός τους η τραγική ειρωνεία που κυριαρχεί στη ζωή. Είναι ένας σκηνοθέτης που δουλεύει εντατικά με το σώμα και την αναπνοή, καταφέροντας να βγάλει από τους ηθοποιούς του (Έλλη Ιγγλίζ, Έβελυν Ασουάντ, Κωνσταντίνος Γώγουλος και Χρήστος Κοντογεώργης) τη

μέγιστη ενέργεια. Μας αρέσει που δημιουργεί αντί να μιμείται και αυτό το έχει πολλή ανάγκη το θέατρο σήμερα. Στην παράσταση δεν εστιάζει στον Γκοντό, αλλά σε αυτό το «περιμένοντας» που τσακίζει κόκαλα και θα ήταν ακόμη πιο δυνατό το γκρέμισμα του κόσμου που περιγράφει ο Μπέκετ εκ των έσω, αν σκηνοθετούσε λιγότερο εγκεφαλικά και χρησιμοποιούσε περισσότερο το συναίσθημα.